

MARKÓ BÉLA

Visszahajlik

*Salvador Dalí: Az emlékezet állandósága,
1931, olaj, vászon, 24x33 cm,
Modern Művészetek Múzeuma, New York*

Később majd visszahajlik önmagába
a drótvázától megfosztott idő,
s a lombjukvesztett ágakon kinő
egy-két másfajta felhő, fölzabálja

a kéket mind körös-körül, sötét
árnyék a táj, s csak barna héj az élet,
bár tetszetős, míg halványsárga lélek
lűktet a kép mögött, s kitárt ölet

a tenger szüntelen odakínálja
az égő tűznek, a festő halála
és születése most már összeér,

s minden egymásba olvad, mert ha nincsen
se vég, se kezdet, annyi csak az Isten,
mint szétszórt színeknek a hófehér.

Taszítja őket kifelé

*Masaccio: Kiűzetés a Paradicsomból,
1424–1426, falfestmény, 208x88 cm,
Santa Maria del Carmine, Firenze*

Végig reménykedtek, hogy hátha ott van
kívül a nap, mely mindkettőt vakítja,
s hogy megtudhatják azt is, mi a titka
az Istennek, ki égő fájdalomban

taszítja őket kifelé magából,
mint sűrű, végtelen madárzenéből,
ahol magot szemel saját kezéből,
s ahol még senki senkit nem határol,

mert lelket ő sem ad, és nem is adhat,
s csak itt kint lelkesül két lucskos magzat,
hiszen felér egy újabb születéssel,

ahogy kilépnek, s éppen ezt akarta,
ezt bízta rá a feketedő kardra,
hogy fáradt testük feltöltődjék fénnel.

Folytatás

*Andy Warhol: 200 leveskonzerv,
1962, polimer festékek, vászon,
183x254 cm, magányűjtemény*

Alig maradt maréknyi szürke toll,
pohárnyi csont, fogpiszkáló-nyaláb,
s darabjaira hullt a mű, sehol
sincs már, saját terített asztalát

a fennvaló szédülta reggelig,
vagy ha nem ő volt, hát másvalaki,
de miniatűr teremtményeit
nem fogja úgysem feltámasztani,

sem verebét, sem egyszülött fiát,
mert könnyebb jól bevált recept szerint,
akár egy prospektust, a bibliát

végiglapozni csak megint s megint,
és összerakni embert vagy rigót,
s nem gyötrődni majd, hogy ki volt, mi volt.